

(Ἀπύρανθ.) Πάτρ. Πόντ. (Κερασ. Ἰραπ. Χαλδ. κ.ά.): Πάτ-
τε τὴ νύφη σας καὶ σύρ'τε τὴν πίσω 'ς τὸ γονικό της Ἡπ.
Σήμερα ἔφαα 'ς τοῦ γον'κό μ' αὐτόθ. || Παροιμ.

ἽΟπδβρω τ' ἀνεβάτσο μου, ἐκεῖ δὲ ὀνικά μου
(ἀνεβάτσο = συμφέρον, δὲ = εἶναι τὰ) Ἀπύρανθ. || Ἰσμ.
Ἰμε, μάννα, 'ς τὸ σπῖτι μας κι ἄμε 'ς τὸ γονικό μας,
στρῶσε χαμηλοτράπεζο, νὰ φᾶν οἱ πικραμένες
Χίος

Εἶχαν ποδήματα ψηλά ἀπὸ τὰ γονικά τους
Πόντ.

ἽΟβομοί, καὶ λυπηθῆτε με καὶ κάμετε γιὰ μένα,
κι ἀπὸ τὸ σοί σας κρατῶ κι ἀπὸ τὸ γονικό σας
Μῆλ. Συνών. σεῖριά, σοί, συγγένεια. δ) Τὸ ἄ-
νῆκον ἢ ἀναφερόμενον εἰς τοὺς γονεῖς πολλαχ.: Παροιμ.

Τὸ ὀνικό ἔχ- χάνεται, μ-μ' ἀλήθεια τὸ' ε' πληθαίνει
(ἡ πατρικὴ περιουσία, θεωρουμένη ἱερά, μεταδίδεται σῶα
ἀπὸ τέκνου εἰς τέκνον, ἀλλὰ συνήθως καὶ δὲν αὐξάνεται, διότι
μόνον αὐτὴ πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς δικαιουμένους αὐτῆς,
ὅχι δὲ καὶ ἡ τυχὸν προσαύξησις) Κάρπ. ἽΗ παροιμ. εἰς πα-
ραλλαγ. κ.ά. ε) ἽΕλαιὼν παρὰ τῶν γονέων κληροδοτηθεὶς
Κρήτ. (ἽΙεράπ. Καβούσ.): Ποῦ πηγαίνεις; — ώΣ τὸ γονικό
(= εἰς τὸν ἐλαιῶνα) ἽΙεράπ. στ) Νόσος ψυχικὴ, ψυχοπάθεια
Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.)

γονικοχάρτι τό, Κρήτ. (Νεάπ. Χάν. κ.ά.)

ἽΕκ τοῦ ἐπιθ. γονικός καὶ τοῦ οὐς. χαρτί.

Τὸ ἔγγραφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ κτηματικὸς
τίτλος τοῦ ἐκ τῶν γονέων κληροδοτουμένου ἱακινήτου ἐνθ'
ἀν.: ἽΕγὼ τὰ χωράφια μου τὰ 'χω μὲ γονικοχάρτι καὶ δὲν
ἔχουν μαγλατᾶδες (δὲν προκύπτουν προβλήματα, ἀμφισβη-
τήσεις) Κρήτ. (Νεάπ.)

γονιμότητα ἡ, λόγ. κοιν.

ἽΕκ τοῦ οὐς. γονιμότης.

Γονιμότης λόγ. κοιν.: Οἱ ἽΕλληνες ἀβγατίζουν, γεννο-
βολοῦν, πληθαίνουν (γονιμότητα τῆς φυλῆς) ἽΙ. Δραγούμ.,
ἽΕλληνισμ. καὶ ἽΕλλην., 121.

γονιόκας ὁ, Καππ.

ἽΕκ τοῦ οὐς. γονιός καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όκας.
Πβ. γυόκας.

Γονιός 1, τὸ ὅπ. βλ., μὲ σημ. θωπευτ.: ἽΙσμ.

Κι ἂν τὸ περνᾷ γονιόκα μου, γιαχλίχια μὲ τὸ μόσκο
(γιαχλίχια = μανδήλια καὶ ὅταν περνᾷ ὁ πατήρ μου (ἐνν.
τὸ γεφύρι), ν' ἀφήσῃ μανδήλια μωσχομυρισμένα).

γονιοκάταρος ἐπιθ. Μ. Λελέκ., ἽΕπιδόρπ., 207 ἽΑττικ.
ἽΗμερ., 17.204.

ἽΕκ τῶν οὐς. γονιός καὶ κατάρα.

ἽΟ ἔχων τὴν κατάραν τῶν γονέων τοῦ ἐνθ' ἀν. Συνών.
γονιοκάταρος.

γονιοκρατεῖμαι ἐνιαχ. γονιοκρατεῖσθαι ἽΙόνιοι Νῆσ.
γονοκρατεῖσθαι Α. Μανούσ., Τραγούδ., 2.115 Ν. Πολίτ.,
ἽΕκλογ., 134.

ἽΕκ τοῦ οὐς. γονιός καὶ τοῦ ρ. κρατεῖμαι, διὰ
τὸ ὅπ. βλ. κρατῶ.

Κατάγομαι ἐνθ' ἀν.: ἽΙσμ.

Πές μου νὰ ζήσης, λιγερή, ποῦθε γονιοκρατεῖσαι;
Ν. Πολίτ., ἽΕκλογ., ἐνθ' ἀν.

γονιοπαίδι τό Θράκ. (Περίστ.)

ἽΕκ τῶν οὐς. γονιός καὶ παῖδί.

Τέκνον γονιοῦ, ἦτοι καλῶν γονέων, καλῆς οἰκογενείας.

γονιοπεθερικά τά, ἐνιαχ. γονοπεθερικά Πελοπν.
(Μαντίν.)

ἽΕκ τῶν οὐς. γονιός καὶ πεθερικά.

ἽΟ πενθερός καὶ ἡ πενθερά τῆς συζύγου: ἽΙσμ.

Βγάλ' τα, μαννούλα, τὰ προικιά, βγάλ' τα μὲ τὴν εὐκή
σου,

γιὰ νὰ πᾶν 'ς τὰ γονικά τους, | 'ς τὰ γονοπεθερικά τους
Πελοπν. (Μαντίν.)

γονιός ὁ, γονέος Εὔβ. (Αὔλωνάρ. κ.ά.) Ζάκ. Θήρ. Κρήτ.
(Μυλοπότ. Νεάπ. Πεδιάδ.) Κύπρ. Λευκ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)
Μέγαρ. Πελοπν. (ἽΑνδρουσ. ἽΑρκαδ. Βραχν. Γαργαλ. Γορ-
τυν. Δίβρ. ἽΗλ. Λεχαίν. Μεσσην. Οἶν.) Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. ἽΟφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Μ. ἽΕγκυκλ. γον-γιός
Κύπρ. (Λευκωσ.) Κῶς (Καρδάμ.) Νίσυρ. Τῆλ. γονέους Εὔβ.
(Λιχάς) ἽΗπ. (ἽΑγναντ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. ἽΑκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) γονέο Καλαβρ.
(Μπόβ.) γονέο Καλάβρ. (Μπόβ.) γονέον Πόντ. (ἽΙμερ. ἽΟφ.)
γονέιος Πόντ. (ἽΟφ. Τραπ.) Σκίαθ. γονέιο Πόντ. (ἽΟφ.
Τραπ.) γονιός σύνθηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (ἽΙνέπ. κ.ά.) γονιός
Πόντ. γονιός πολλαχ. βορ. ἽΙδιωμ. γον-γιός Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἀγονιός Καππ. γονιός Πελοπν. (Μάν.) γονιός Καππ. βοιός
Ρόδ. Κάρπ. Κάσ. ὀνιός Νάξ. (ἽΑπύρανθ.) κ.ά. γονιός Πε-
λοπν. (Δημαρίστικ. Οἰτυλ.) γονιός Σκυρ. γονιός πολλαχ.
γονιός ἽΗπ. (ἽΙωάν. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.
κ.ά.) Μακεδ. (ἽΑηδοноχ. Γρεβεν. Δεσκάτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
ἽΑκαρναν. Σπάρτ.) ὀνιός Κάρπ. Κάσ. Δ. Κρήτ. γονία Τσα-
κων. (Μέλαν. Πραστ. κ.ά.) γονιή Τσακων. (Χαβουτσ.) Πληθ.
γονεῖς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ὀνεῖς Νάξ. (ἽΑπύ-
ρανθ.) γονεῖ Τῆν. (Πύργ.) γονεῖ Τῆν. (Σμαρδάκ.) βοιός
Κάρπ. (Μεσοχώρ.) γονιοὶ πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)
Τσακων. (Χαβουτσ.) γονιοὶ ἽΑμοργ. ἽΑνάφ. ἽΑντίπαρ. ἽΗπ.
(Λούκοβ.) Κέρκ. (Κασσιόπ. Σιν.) Μῆλ. Πάρ. (Νάουσ.) Πε-
λοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)
Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. (Κοκκάρ. Κοντακαίικ.) βοιόι Κάρπ.
(Μεσοχώρ. κ.ά.) Κάσ. γον-γιόι ἽΑστυπ. Καρ. (ἽΑλικαρνασσ.)
Κῶς (Καρδάμ.) Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. Τῆλ. ὀνιοὶ Νάξ.
(ἽΑπύρανθ.) κ.ά. γονιοὶ ἽΗπ. (Δωδών.) Θάσ. Θεσσ. Λῆμν.
Μακεδ. (Θεσσαλον. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Παρνασσ.) Τσα-
κων. γονιοὶ Καππ. γονέοι πολλαχ. γονέοι Εὔβ. (Λιχάς)
ἽΗπ. (Κουκούλ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.)
(Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Θεσσαλον. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. ἽΑχυρ. Σπάρτ. Φθιώτ.) βοιόι Κάρπ. γονιόδες πολ-
λαχ. γονιόδες Α. Ρουμελ. (Μέγα Μοναστήρ.) Θεσσ. (Κρήν.
Μαυρέλ. Μεγαλόβρ. Μελιβ. Σταυρ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ.
(Βόιον Θεσσαλον. Κολινδρ. Ρουμλ.) γονιέ Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.) γονιέ Λυκ. (Λιβύσσ.) γονιάδες Κύθηρ. γονιᾶ-
τες Πελοπν. (Μάν.) γονιᾶτε Πελοπν. (Λάγ.) γονιάδε Πε-
λοπν. (Λάγ. Μάν. Νεάπ.) γονιόζοι Προπ. (ἽΑρτάκ.) γ'νοι
Λέσβ.

ἽΕκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γονεός. Διὰ τὸν ἐκ τούτου σχηματι-
σμὸν τοῦ τύπ. γονιός βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,13 κέξ.,
89 ἽΑκαδημ. ἽΑναγν., 3,182 ἽΑθηνᾶ 43 (1931), 38. ώΟ τύπ.
γονιός καὶ εἰς Σαχλίχ., Γραφ. καὶ στίχ., στ. 232 (ἐκδ.
Wagner, σ. 71) καὶ ἂν ἔχῃ κύριν ἡ γονιόν, ἐχάσε τὴν εὐκὴν
του». ώΟ τύπ. γονέος καὶ Βυζαντ. Βλ. Ν. Πολίτ., Πα-
ροιμ., 1.25. ώΟ τύπ. γονιός καὶ εἰς ἽΕρωτόκρ. Α 940 κ.ά.
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Διὰ τὸν Τσακων. τύπ. γονία βλ. Γ.
Χατζιδ., ΜΝΕ 1,340, διὰ τὸν γονιός, σχηματισθέντα
κατὰ τὸ συγγενή, βλ. Μ. Φιλήντ., Γλωσσολογ., 1.60.
ώΟ τύπ. γονιάδες κατὰ τοὺς μαννάδες, πατε-

ράδες, ὁ γονιῶτες κατὰ τὰ ἐθνικά εἰς -άτης, ὁ γονιόζοι πιθαν. κατὰ τὸ γονιόζι-μ', ὁ γοννέ δι' ἀποκοπῆς τῆς ληγούσης -οι. Διὰ τῆς γεν. γονέων βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀκαδημ. Ἀναγν., 3.183.

1) Ὁ πατήρ πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. Τσακων. (Μέλαν κ.ά.): Πιάνει ἢ κατάρρα τοῦ γονῆ, τοῦ πατέρα περ' σσότερο Πελοπν. (Μάν.) Ὁ γονῆς ἀγωνίζεται γιὰ τὰ παιδιὰ του Πελοπν. (Γέρμ.) Ὁ γονιός εἶναι καλὸς ἄνθρωπος, ἐσὶν τίνους ἔμνησας; Πελοπν. (Γαργαλ.) || Φρ. Νὰ πά-ρ' οὐ διάβουλους τοῦ γονιό σ'! (ὑβρις) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Τὸ γονιό σου (ἐνν. γαμῶ ὑβρις) Πελοπν. (Βούρ-βουρ. κ.ά.) Ἀνάθεμα τὸ γονιό πού σ' ἔσπειρε (ὑβρις) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ἀσμ.

Πατέρα μου, χρυσὲ γονῆ, | ὁρμήνεμα μου καὶ συμβουλὴ (ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ Μάνη κλαίει καὶ θρηνεῖ | τὸ διαμαντένιο της γονῆ (ἐκ μοιρολ.) αὐτόθ.

Μὴν εἶν' κατάρρα τοῦ γονῆ, μὴν εἶναι καὶ τοῦ νοῦνου Ἡπ.

Καὶ ποίπετα δὲν ἠῶρηκα σὰν τοῦ γονῆ τ' ἀχείλι Πελοπν. (Μάν.)

Βάλε φωτιά 'ς τίς λεμονιές κι ἀπύρι 'ς τὴν αὐλή σου ἐτώρα π' ἀνεστήθηκεν ὁ ἀκριβὸς γονῆς σου (ἀπύρι = τὸ θεῖον) Κάρπ.

Μισσεύεις καὶ 'πομένομε χωρὶς γονιό καὶ κύρη σὰν τὸ καράβι 'ς τὸ γιאלὸ χωρὶς καραβοκύρη Ἰων. (Σμύρν.)

Κ' ἔχω κ' ἓνα μικρὸ παιδί ὅπου παραπονιέται νὰ γλέπη τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ μαζί με τὸ γονῆ τους

Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ. Α 940 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «κ' ἐμίλειε τζη σὰ μάννα τζη, καὶ σὰ γονῆς μανίζει».

2) Οἱ γονεῖς κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. Χα-βουτσ. κ.ά.): Τὰ παιδιὰ νὰ κοιτάζουν- νὰ φροντίζουν - νὰ ποιοῦν- νὰ σέβωνται τὸ γονιό τους ἢ τοὺς γονεῖς τους κοιν. Ἡ κατάρρα τοῦ γονιού βαραίνει 'ς τὰ παιδιὰ καὶ δὲν πᾶν καλὰ 'ς τὴ ζωὴ τους Πελοπν. (Κορινθ.) Δὲν ἀκούει τὸ γονῆ του Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) κ.ά. Οἱ γονιοὶ εἶναι μαυροδέματοι καὶ οἱ δγὼ Πελοπν. (Βερεστ.) Τοῦ βάρυνε ὁ γονῆς του καὶ δὲν κάνει καλὸ (τοῦ βάρυνε = τὸν καταράστηκε) Κρήτ. (Ἀπο-κόρ.) Μοναχογιὸς εἶναι καὶ σὰν ἀποθάνουν οἱ γονεῖς του, δ' ἀπομείνη μονάφεδος 'ς τὴ βεριονσία (δ' = δὰ = θὰ, μονάφεδος = μοναδικὸς κύριος) Κρήτ. (Νεάπ.) Δὲ φταίει αὐτὸ γιὰ τὴν ἀρρώστια πού ἐκόλλησε, φταίνει οἱ γονεῖς του Ἑρεικ. Ἡθελα νὰ 'ξερα δὲ τ'ν ἔπαιρναν χαβέρ' κείνοι οἱ γονεῖς τ'ς Λευκ. (Φτερν.) Βωλοδέρνει με τὸ κειτιό τοῦ γονέου της (κειτιό = κατὰκλισις) Ἰθάκ. Ξικλέφ'κα ἀπ' τοῦ χουριό γιὰ νὰ πάουν ἀλλάργα, ἀφοῦ δὲ μ' ἀφ'ναν οἱ γονεῖς μ' νὰ φύβγουν μὲ τ'ν ἰφχή τ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἰμεῖς τό 'χουμε ν' ἀρχίζ'ν οἱ γοννῆδες τοῦ φατ' (τό 'χουμε = τὸ συνη-θίζομε) Θεσσ. (Μεγαλόβρ.) Τὰ κουρίτσια γιὰ τ'ς γοννιούς εἶναι δύσκουλον, πουλὸ ζόρ'κον πρᾶμα Μακεδ. (Θεσσαλον.) Ἀμα καλονγονιμίζουν τὰ πιδιά, τὰ χαίρουντι κ' οἱ γονεῖς κι οὐ κόσμους ὅλους Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἀμην ἀπεθάνη καὶ καλὰ νιὸς κι ἄδικα κανεῖς, εἶν' ἀπ' ἀμαρτίες ἢ δικές του ἢ τῶ 'ονιῶ δου ἢ τῶ βαππουδολλάδω δου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ παι μ-πού 'ἐν ε-στιμέρνει τοὺς γον-νιούς του 'ἐμ-πάει τοῦ καλοῦ ('ἐν-στιμέρνει = δὲν σέβεται) Κῶς (Καρδάμ.) Πανδρεύτην δου ἐξ ἀβουλῆς τῶ γ-γον-νιῶν της αὐτόθ. Ἡφνε

λοιπὸ τὸ παλ-λδηκάρι γιὰ νὰ 'ῆ τί ἂν ἐπάθασι τ' ἀέρφτσα του τσαὶ οἱ βοιοὶ του (ἐκ παραμυθ.) Κάρπ. (Μεσοχώρ.) Ὁ-πειους δὲ bidάει 'ς τζ' γοννοὶ τ'ς κι 'ς τοῦ δάσκαλου, δὲν εἶνι καλὸ πιδὶ (bidάει = ὑπακούει) Σάμ. Ἀνιμούς τ' ἀνέμ' θὰ πᾶρι κι τζ' γοννιούρις μας οἱ κόπ' γ-οἱ θ'κοί μας αὐτόθ. Οἱ γονεῖς μ' ὅσα εἶχαν, ἔχασαν, κ' ἐγὼ ἐπόμενα ἄκλερος Κερασ. Ὁπειος 'κὶ ἀκούει τοὺς γονεῖς ἀτ', παῖρ' τὴν κα-τάραν ἀτοῦν, εὐλογίαν 'κ' ἔχει Πόντ. Νὰ χαροῦν οἱ κακό-μοιροι οἱ γονιάδες της καὶ νὰ χαρῶ κ' ἐγὼ Κύθηρ. 'Σ τὴν εὐκὴ τῶν γονεῶνέ σου Ζάκ. Τότε ἐζήτησε 'ς τοῦ γονιάτε του νὰ δοῦ πάρουσι ἓνα βιβλίο Πελοπν. (Μάν.) Ἐχει συ-γόμμια τῶν 'ονιῶ δου καὶ πολλὰ μάλιστα (κατὰ τὰ χαρα-κτηριστικὰ ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τοὺς γονεῖς του) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τ' ἐμόν οἱ γονεῖς ἀποθαμέν' εἶναι (οἱ γονεῖς μου εἶναι πεθαμένοι) Τραπ. Τὸν ἔχ'ν ἀκριβὸ οἱ γοννέοι τ' Στε-ρελλ. (Αἰτωλ.) Οἱ γονεῖς τῶν θὰ τὰ διορθώσουν Σίφν. Οἱ γονεῖς τῆς νύφης κανονίζουν τὴν προῖκα της Πελοπν. (Βα-σαρ.) Ἀπὸ τὸ γονεῖ σ' εἶν' τὰ χωράφα (ἀπὸ τοὺς γονεῖς του προέρχονται τὰ χωράφια) Χαβουτσ. Δὲ σ' ἐξεικάει τοῦ γο-ρίε σι (δὲν τοὺς ἐκοίταξε, περιποιήθηκε τοὺς γονεῖς του) Μέλαν. Ἐκ' ἔχου καλοὶ γορίε (εἶχε καλοὺς γονεῖς) αὐτόθ. Ἀφανίσκενα, σκοτώθ'κενα οἱ γονιόζοι τση Προπ. (Ἀρ-τάκ.) Οἱ γονεῖς μου εἶχαν ἔρθει 'πὸ τὴ Μάνη Πελοπν. (Γαρ-γαλ.) Ὅσο νὰ τὸν τρέφουν, παιδιὰ μου, οἱ γονῆδες του τὸν καθένα, ἔρχεται καιρὸς πού τοὺς χάνει Κ. Πασαγιάνν., Μοσκ. 109. || Φρ. Νὰ πάρη ὁ διάολος τὸ γονιό σου! (ἀρά) σύνθηθ. Χέσαν οἱ σκύλλαρ' τοῦ γονιό τ' (ὑβρις καὶ ἀρά) Λῆμν. Νὰ σὶ χέσου τοῦ γονιό σ'! (ἀρά) Μακεδ. (Δεσκάτ.) Νὰ ζήσουν οἱ γονεῖς σου! (εὐχή) πολλαχ. Χαρά τ'ς γονεῖς τ' (εὐχή) ἐπὶ τέκνων τὰ ὅποια προοδεύουν Στερελλ. (Φθιώτ.) Ὁ Θεὸς συχωρέσ' τοὺς γονιούς σου! (εὐχή) σύνθηθ. Φτώχεια - ψεῖρα - γκρίνια - ξύλο - πείνα - φατ' - κρασί - δουλειὰ - βρώμα - βρωμιὰ καὶ τῶν γονέων (ἐπὶ πλησμονῆς ἢ ὑπερβολῆς) κοιν. Γονέων πρὸς γονέων (ἐκ παλαιότητος ἐποχῆς) κοιν. Συνών. φρ. Πάππ οὐ πρὸς πάππ οὐ. Πιάνωβ βοιοὶ πρὸς βοιοὶ (ἀπαριθμῶ τὰς γενεάς) Ρόδ. Τό 'καμα γιὰ τσι ψ'χές τζ' γοννοὶ μας Σάμ. Μ' ὥρτισεν 'ς τὴν ψυχὴ δῶ γονέω μου Κρήτ. 'Σ τὰ κόκκαλα τῶν γονέων μου (ἄρκος) πολλαχ. Τὰ κόκκα' τοῦ γονιέ μι (συνών. με τὴν προηγουμ.) Μέλαν. Ν' ἀγιάσουν τὰ κόκκαλα τῶν γονέων σου (εὐχή) Ἡπ. (Κοκ-κιν.) Κ' ἐγὼ σοῦ μνόνω 'ς τὰ κόκκαλα δῶ γονέω μου πῶς δὲ θὰ πῶ κιανοῦς πρᾶμα (μνόνω = ὀρκίζομαι, κιανοῦς = κανενός, πρᾶμα = τίποτε ἄρκος) Κρήτ. Νὰ φάω τὰ κόκκα-λα τοῦ γονεῶνέ μου, ἂν δὲν σὲ ξεδερίσω, ὅταν σ' ἀρπάξω 'ς τὰ χέρια μου (ἄρκος) Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Παιδιοῦ, γονιοῦ, προσγονιοῦ δὲ χαλᾶ Πελοπν. (Δημαρίστικ.) Πάει παιδιοῦ γονιοῦ τὸ πρᾶμα Πελοπν. (Οἰτωλ.) || Παροιμ. φρ.

Ὁ,τι κάμης τοῦ γονῆ σου, | θὰ σοῦ κάμη τὸ παιδί σου Κρήτ. (Ἀγίος Γεώργ.) Ἡ παροιμ. φρ. εἰς παραλλαγ. πολ-λαχ.

Ὁ,τι φκεῖν' τ'ς 'ς τοῦ γονιό σ', | θὰ 'ρθῇ 'πανουθιό σ' Μακεδ. (Ἑράτυρ.)

Ὁ,τι κάνεις τῶν γονιῶ σου, | ὄφελος εἶναι δικό σου (συνών. με τὴν προηγουμ.) Πελοπν. (Γορτυν.) Ἀντὶς νὰ ἐγινόμουν γονεῖς, ἂς ἐγινόμουν γονεῖς (= λίθος διὰ τοὺς γο-νεῖς, οἱ ὅποιοι ὑφίστανται πικρίας καὶ θλίψεις ἐξ ὑπαιτιότη-τος τῶν τέκνων των) Κοτύωρ. κ.ά. Ἐνας γονιός δέκα παιδιὰ τὰ τηράει, δέκα παιδιὰ ἓνα γονιό δὲν μποροῦν νὰ τὸν τηράξουν Πελοπν. (Τρίκκ.) Ἐνας γονιός τρέφει δέκα παιτζιά, δέκα παιτζιά 'φινούν το καὶ πεινᾶ (συνών. με τὴν προηγουμ.) Κά-λυμν. Αἱ παροιμ. φρ. εἰς πλείστας παραλλαγ. πολλαχ. Ν'

ἄλλοι ποὺ 'κὶ ἀκούει γονέου λόγον (οἱ παρακούοντες τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων δυστυχοῦν) Πόντ. || Παροιμ.

Ποὺ τοῦ γονιοῦ του δὲ γροικᾷ, παραγωνιᾷ καθίζει (ὁ παρακούων τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του δυστυχεῖ εἰς τὴν ζωὴν του) Κρήτ. Ποὺ δὲν ἀκούει τῶν βοιωτῶν του, σὲ κακὴν βοιωτὴν καίττει (= καθίζει· συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κάρπ.

Ποὺ τοῦ γονιοῦ δὲν ἀγροικᾷ, κακῶς κακοῦ πηγαίνει (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Αἴγιν.

Ὅττον 'ἐν 'κούει τοῦ γονιοῦ, ποτ-τές 'ἐ γαλοπάει (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κάλυμν.

Εὐχὴ γονιοῦ ἀγόραζε καὶ 'ς τὸ βουνὸ ἀνέβα (διὰ τῶν εὐχῶν τῶν γονέων ὑπερνικῶνται αἱ μεγάλοι δυσκολίαι εἰς τὴν ζωὴν) Θήρ. (Οἶα). 'Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. "Ἀμα ἔχ' ἐφ' ἡ γονιοῦ, πλοῦτα καὶ 'ς τ' ἀγκάθια (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) 'Ὁ γονὴς δὲν ἐλυπήθη τ' ἀμπέλι καὶ τὸ παιδί ἐλυπήθη τὸ σταφύλι (ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν ἀγνωμόνως φερομένων πρὸς τοὺς γονεῖς, διότι ὁ μὲν γονεὺς εὐχαρίστως ἐδώρησεν εἰς τὸ τέκνον τὸ ἀμπέλι, ἐνῶ τοῦτο φείδεται ἀκόμῃ καὶ τῆς σταφύλης) Κάρπ. Κάσ. 'Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά.

"Ὅσα σκεπάζει ὁ γονιός, | δὲν τὰ σκεπάζει ὁ Θεός (ὅτι ὁ γονεὺς δύνανται νὰ παραβλέψῃ ἀκόμῃ καὶ παραπτώματα σοβαρὰ) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀμαρτίες γονέων παιδεύουν τέκνα (τὰ σφάλματα τῶν γονέων βαρύνουν ἐπὶ τῶν τέκνων) λόγ. κοιν. Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ., 2,13 κέξ. Ἀμαρτία γονέων τυραγνᾷ τέκνο (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Πελοπ. (Κορινθ.) Οἱ γονιοὶ τρώσι τὰ ξινὰ καὶ τὰ παιδιὰ μουδιῶσι Κρήτ. Οἱ γονιοὶ τῶν ἀγοιρίδων καὶ τὰ παιδιὰ μουδιάζουν (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Θήρ. (Οἶα) 'Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ.

Εἶδες γιὸ καὶ θυγατέρα, λόγιασε καὶ τοὺς γονιοὺς (ὅτι γνωρίζων τις τὰ τέκνα δύνανται νὰ κρίνῃ καὶ περὶ τῶν γονέων) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 117,3. 'Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ.

Θώριε γονή, | παῖρνε παιδί (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ποὺ κακολοᾷ τοὺς γονιοὺς του, οἱ κοράκοι τὸν τῶν Ἀμοργ.

Τὰ λέν οἱ γονιοὶ 'ς τὴν γωνιά, | τὰ λέν τὰ παιδιὰ 'ς τὴν κοπριά (ὅτι τὰ τέκνα ἀνυποψίαστα διαδίδουν τὰ μυστικὰ τῆς οἰκογενείας) Ρόδ.

Δεῖρε τὸ ζουρλό γονή, | γιὰ νὰ ἔχῃς τὴν εὐκὴ (ὅτι πρέπει νὰ πατάξῃς τὸν κακόν, διὰ νὰ ἐκτιμᾷσαι) Πελοπ. (Μεσσην.)

'Ἀπ' τοῦ γονιοῦ τὰ γόνата καὶ τοῦ ρουνοῦ τὴ χάρη (ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸν χαρακτῆρα πρὸς ἀγαθοὺς γονεῖς καὶ ἀναδόχους χρηστούς) Πελοπ. (Λακων. κ.ά.) 'Ὁ πρῶτος δάσκαλος τοῦ παιδιοῦ εἶν' ὁ 'ονιός (ἡ πρώτη ἀγωγή, καλὴ ἢ κακὴ, δίδεται εἰς τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Γνωμ.

"Ἀμα κάμῃ ὁ γονιὸς κακὰ παιδιὰ, τὰ ἔχῃα τί τὰ θέλει; καὶ ἄμα κάμῃ ὁ γονιὸς καλὰ παιδιὰ, τὰ ἔχῃα τί τὰ θέλει; (ὅτι τὰ πλούτη εἰς τοὺς ἔχοντας κακὰ τέκνα οὐδὲν ὠφελοῦν, εἰς δὲ τοὺς ἔχοντας καλὰ τέκνα περιτεύουν) Νάξ. Μικρόμυθ' γονεῖοι, κ'τὴ γινιὰ (κ'τὴ= κουτὴ, ἀνόητος) Στερελλ. (Ἀχυρ.) 'Ὁ γονιὸς κάνει καὶ τὰ τέκνα βρίσκουν Πελοπ. (Γορτυν.) Κρυὰ παιδιὰ 'χει, μὰ κρυοὺς γονιοὺς δὲν ἔχει (κρυὰ = κρύα, ἀδιάφορα, 'χει = ὑπάρχουν) Ἀμοργ. Κρυὸν παιδὶν ἔχει, μὰ κρυὸν γονιὸν δὲν ἔχει (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.)

γούμ.) Ἀνάφ.

Καλύτερα Θεοῦ ὀργὴ παρὰ γονιοῦ κατάρα Εὐβ. (Προκόπ.) Γονιοῦ 'πιτυμιά, εὐλογία ('πιτυμιά = ἐπιθυμία) Ἀμοργ. Ἀδίκος γονιός, δίκια ἢ κρίσις τοῦ Θεοῦ (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.)

Γονιὸς κακοπροαίρετος, νόμος δικαιοκρίτης (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Πελοπ. (Γορτυν.) "Ὅταν οἱ γονεῖς τρώγονται, τ' ἀδέρφια δὲ χωνεύονται Κύπρ. (Λευκόνοικ.) "Ὅταν οἱ γονεῖς μαλώνουν, τ' ἀδέρφια φαγώνονται Ἡπ. (Κωστάν.) Καλότυχος γονὴς, τὸν κλαίνει τὰ παιδιὰ του· κακότυχος γονὴς, τὰ κλαίνει τὰ παιδιὰ του (ὅτι εὐτυχὴς εἶναι ὁ γονεὺς, ὁ ὁποῖος θὰ ταφῇ ὑπὸ τῶν τέκνων καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετον) Πελοπ. (Μάν.)

Χαρὰ 'ς ἐκεῖνον τὸν γονιὸ ποὺ τότε θάψ' ὁ γιός του (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κεφαλλ.

Καλὸς γονιός, καλὰ πιδγιά Λέσβ. Οἱ καλοὶ γονοὶ κάνουν καὶ καλὰ παιδιὰ (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Ἀμοργ. Ἀνικοὶ γονιοί, ἀνικά παιδιὰ (ἀγενεῖς γονεῖς, ἀγενῆ τέκνα) Κάρπ. Οἱ γονιοὶ οἱ προκομμένοι κάμνουν παιδικὰ γουρσουζικά Κύπρ. Καλὸς γονιὸς κακὰ τέκνα, κακὸς γονιὸς καλὰ τέκνα (συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Βιθυν. Πβ. καὶ Ἡσιόδ., Ἔργ. 182 «οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίως οὐδέ τι παῖδες». 'Ὁ 'ονιός κάνει τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὸ παιδί τὴ βλερῶνει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γονεῖοι, κάμετε τζαί, τέκνα, πιερωστε (= πληρώσετε) συνών. μετὰ τὴν προηγούμεν.) Κύπρ. Τὸ γνῶμ. εἰς παραλλαγ. πολλὰ. || Ἀσμ.

Σιδεροβέργινο κλονβὶ μῶκαμαν οἱ 'ονιοί μου καὶ μέσα μ' ἐκλειδώσανε νὰ σ' ἀρηστῶ, πουλλί μου Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Καλότυχος καλὸς γονὴς | ποὺ κλαῖν ἀγγόνια καὶ παιδιὰ (ἐκ μοιρολ.) Πελοπ. (Μάν.)

Πρῶτα σ' ἀφίνω 'ς τὸν Θεὸν κ' ὕστερα 'ς τοὺς βοιωτῶν
Κάρπ.

'Ανάθεμά τσι τσι 'ονεῖς, μὰ 'κείνοι πάντα φταῖσι, ποὺ δὲν ἀφίνουν τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν ὅ,τι θέσι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

'Ὁ Γιαννάκης κ' ἡ Μαρωτιά τρεῖς χρόνους ἐαπειῶτα, τρεῖς χρόνους ἐκρορέοντο κρυφὰ 'πὸ τοὺς βοιωτῶν τους (ἐαπειῶτα = ἡγαπῶντο, ἐκρορέοντο = ἐλαφρῶς ὠρέγοντο ἀλλήλους) Κάρπ.

'Ανάθεμα γονιοὺς γονιοὺς, κακοὺς προξεντάδες 'π' δὲν τάζουν τοῦ καλοῦ καλὴ καὶ τ' ἄσχημον μὰ στρί-
γλα

(καλοῦ = εὐειδοῦς) Ἡπ. (Πωγών.)

Τώρα λοιπὸν σὰς χαιρετῶ, ἀγαπητοὶ γονιοί μου, ἦρθι οὐ χάρους, μ' εὖρηκε, μὴ πῆρι τὴν ψυχὴν μου Θάσ.

Σηκώνουντιν κακοὶ γονιοὶ τὴν κόρη νὰ παντρέψουν Λυκ. (Μάκρ.)

Τὸν καταρεμέτ' ἐ μάννα του, τὸν βρίζουν ἐ γονιοὶ του Μεγίστ.

Σάββατο βραδὺ μὲ διῶξαν οἱ γονοί μου ἀπ' τὸ σπῖτι μας καὶ ἀπὸ τὸ γονικὸ μας Προπ. (Μαρμαρ.)

Κάθα γονὴς παρακαλεῖ, κάθα γονὴς ξετρέχει νὰ κάμ' ἓνα καλὸ παιδί, ποὺ ταίρι νὰ μὴν ἔχῃ (ξετρέχει = φροντίζει) Κρήτ. (Νεάπ.)

Σὰν τοῦ γονῆ τῇ μυρουδιὰ κλαδάκι δὲν τὴν ἔχει
μαίδε κλαδί βασιλικοῦ μαίδε καὶ ματζουράνα
Πελοπν. (Ξηροκ.)

Σῦρε, κόρη, 'ς τὸ σπῖτι σου, σῦρε καὶ 'ς τοὺς γονεῖς σου
καὶ εἰπές τους ὅτι σήμερα γλύτωσα τὴ ζωὴ σου
Πελοπν. (Μαρθ.)

Καλὰ 'μαι μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μου, ἄμε με 'ς τοὺς γονιούς
μου
Κῶς (Πυλ.)

Κατὰρὰ νὰ 'χουν οἱ γονιοί, τὸ κοῖμα ν-οἱ παππᾶδες,
ὅταν 'γαπᾷ ὁ νιὸς τὴ νιὰ καὶ δὲ δούς εὐλογοῦνε
Κῶς

'Ανάθεμα γονιούς γονιούς καὶ κάμποσους πατέρες,
ποὺ δὲν τὰ θέλουν τὰ παιδιὰ, τίς μαῦρες θυγατέρες
Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Στολίσιτι τὰ στέφανα τῶν δυὸ τῶν νιουνύμφων
κι ἄς ἔρτον οἱ γονεῖς τους νὰ δώσουν τὴν ἰφκὴ των
Σάμ.

'Απ' ὅταν ἤμουν δυὸ χρονῶ κ' ἐσὺ 'σουνα τεσσάρω,
ἐλέγαν οἱ γονεῖς μας πὼς ἤθελα σὲ πάρω
(= ὅτι θὰ σ' ἐπαιρνα, ἐνυμφεύμην) Κρήτ.

Εὐκῆστε με, γονεῖς μου, τώρα 'ς τὸ κίνημά μου,
τώρα 'ς τὸ κίνημά μου, | 'ς τὸ ξεπροβόδιμά μου
'Ηπ. (Μαργαρ.)

'Εγὼ δὲν ὀρδινιάζομαι, ἐγὼ δὲν ἀγωνεῖμαι,
γονῆδες μου ὀρδινιάζονται, τ' ἀδέρφια μου ἀγωνεῖονται
(ὀρδινιάζομαι = τακτοποιοῦμαι) Πελοπν. (Κόπρ.)

'Εμένα οἱ γονῆδες μου τραγουδία δὲ μοῦ 'μάθαν,
μόνο μ' ἔστειλαν 'ς τὰ σκολεῖα νὰ μάθω γραμματάτῃα
Κορσ.

Κ' ἐδὲ καμὸς ποὺ 'ναι κι αὐτός, σὰ χάνης τὸ γονιό σου,
σοῦ φαίνεται πὼς χάνεται τὸ φῶς τῶν ἀματιῶ σου
(ἐκ μοιρολ.) 'Ιων. (Κάτω Παναγ.)

'Εμένα οἱ γονῆδες μου, | ποὺ μέ 'χα διαναστήνασι,
μὲ τὸν ἀφρὸ τῆς μουζηθρός, | μὲ τὸν ἀχνὸ τῆς ζάχαρης
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λάγ.)

Λιψαίει ἡ καρδιά μου γιὰ νερό | καὶ γιὰ γονήδων μιλημὸ
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Πλάτσ.)

'Αφησα 'ς τοὺς γονῆδες μου τρία γυαλιὰ φαρμάκι,
τό 'να νὰ πίνουν τὸ πρωῒ, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι,
τὸ πλεό μεγαλύτερο 'ς τὸ βραδινὸ τραπέζι
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Κονάκ.)

Ζ' ἔπρεπε, ζέ παντάριζε, | ἔ μελιτᾶτε μου γονή,
νὰ πρωτοπιᾶσης τὸ κλειδί | 'ς τὸ νέο κοιμητήριον
(ζέ παντάριζε = δὲν σοῦ ἔπρεπε, δὲν σοῦ ταίριαζε· ἐκ μοι-
ρολ.) Πελοπν. (Μάν.) || Ποιήμ.

Τὸ γονιό μου, πρόνοια θεία, | κάμε νικητὴ
εἰς τὰ χώματα 'ς τὰ ὁποῖα | ἡ γυναῖκα ἀπαρταεῖ
Δ. Σολωμ., 69.

Τὴ γλυκεῖά του φωλιά | καὶ τ' ἀθῶο αὐτὸ πλάσμα
τὸ γονιὸ καρτεροῦσε | γιὰ νὰ βρῇ τί ζητοῦσε
'ς τὴ θερμὴ του ἀγκαλιά

Φ. Πανᾶς, Λυρικ., 398

Μὲ ἀχνό, σκυμμένο μέτωπο, | φιλόστοργοι γονεῖς,
δεχτήτε ὡς ἅγιο χάρισμα | τὸν πόνο ποὺ σᾶς καίει

Γ. Μαρκορ., Μικρ. Ταξιδ., 171. 'Η σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Πλάτ.
Συμπόσ. 178^b «γονῆς γὰρ ἔρωτος οὐτ' εἰσὶν οὔτε λέγονται
ὕπ' οὐδενός». 3) Κατὰ πληθ., οἱ πρόγονοι καθόλου Καλαβρ.

(Μπόβ.) Πόντ. ('Οφ. Τραπ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ.: 'Ο,τ' ἐποίνανε οἱ γονεῖς μου ναν ἐφτᾶμε κ' ἐμεῖστ' (ἐποίνανε = ἐ-
ποιοῦν) 'Οφ. Τὸ γονεῖ σ' τίμα Τραπ. 'Η σημ. καὶ ἀρχ.
Βλ. 'Ισαῖ. 8,32 «γονεῖς δ' εἰσὶ μήτηρ καὶ πατήρ καὶ πάππος
καὶ τήθη καὶ τούτων μήτηρ καὶ πατήρ». 4) Φίλος, πάντοτε
εἰς προσφώνησιν Κύπρ.: Πκέ, γονιέ, νὰ χαρῆς. Τσαὶ μπο-
ροῦμεν τώρα, γονιέ, νὰ βροῦμεν καβενέν;

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γονῆς Κεφαλλ. Γονιὸς
'Αθῆν. Εὐβ. (Χαλκ.) Κάλυμν. Σῦρ. Στερελλ. (Λαύρ. Ραφῆν.)
Γονεὸς 'Αθῆν. 'Ανδρ. Σάμ. Στερελλ. (Ραφῆν.) καὶ ὡς
παρωνύμ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γονῆς Στερελλ. (Λεβιάδ.) Γονιὸς
Θήρ. (Οἶα) Παξ. Στερελλ. (Λεβιάδ.) Σῦρ. Γονεὸς Πελοπν.
(Γαργαλ.) Γονεῖος Πελοπν. (Παιδεμέν.)

γονοικία ἡ, Πόντ. (Νικόπ. κ.ά.) γουικία Πόντ. (Νικόπ.
κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ο ν ι ὸ ς καὶ ο ἰ κ ῖ α.

'Η οἰκία τῶν γονέων.

γονομάριδο τό, ἐνιαχ. γονοσμάριδο. Τῆν. ('Ιστέρν.
κ.ά.)

'Εκ τῶν οὐσ. γ ὀ ν ο ς καὶ μ α ρ ῖ δ α, εἰς τὸ ὅπ. καὶ
σ μ α ρ ῖ δ α. 'Η μικρὰ μαρίδα ἐνθ' ἄν.: 'Εχω γονοσμαρίδα
γιὰ δόλωμα 'Ιστέρν.

γόνος (Ι) ὁ, πολλαχ. καὶ Καππ. γόνους 'Ηπ. (Κουκούλ.
Λάκκα Σούλ.) Θάσ. Λῆμν. Μακεδ. ('Αρν. Χαλκιδ.) Σαμοθρ.
Σάμ. Στερελλ. ('Αράχ. 'Αχυρ. Γαλαξ. Φθιώτ. Φωκ.) κ.ά.
βόνος Κάρπ. ('Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ. Ρόδ. ('Απόλλων. κ.ά.) ὄνος
Νάξ. ('Απύρανθ.) γούνος Λευκ. γόνος τό, 'Ανδρ. (Κόρθ.
κ.ά.) Κρήτ. Πελοπν. (Λάμπ.) Πόρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσ-
σογν., 3.6 γόνον τό, Κρήτ. γόνας ὁ, Μακεδ. (Χαλκιδ.) γόνα
ἡ, Πελοπν. (Μάν.) γονός ὁ, 'Ανδρ. (Γαύρ.) 'Ηπ. (Ξηρο-
βούν. κ.ά.) Θράκ. (Αἶν.) Κύπρ. Πελοπν. ('Ερμιόν.) — Α.
Βαλαωρ., 'Εργ., 3.221 Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 389
Κ. Κρυστάλλ., 'Εργ., 2.214 — Λεξ. Βλαστ. 436 Δημητρ.
γουνός 'Ηπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Λέσβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αχυρ. Καλοσκοπ. Μπούκ. Σπάρτ.)
γόνι τό, Πελοπν. (Οἶτυλ.) ἀγόνι 'Αντίπαξ. 'Ερεικ. Κέρκ.
Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. Πληθ. γόνια τά, Παξ. γόμος ὁ, Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γ ὀ ν ο ς. Διὰ τὸν τονισμόν γ ο ν ὸ ς πβ.
Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,117. Διὰ τοὺς τύπ. γ ὀ ν ο ς τό, γ ὀ-
ν ο ν τό, πβ. Γ. Χατζιδ., 'Αθηνᾶ 2(1890), 703. ΜΝΕ 2,52.58.
'Ο τύπ. γ ὀ ν α ἡ, διὰ μεταπλασμοῦ, ὁ δὲ γ ὀ μ ο ς κατὰ
παρετυμ. πρὸς τὸ γ ε μ ῖ ζ ω, βοηθοῦσης πρὸς τοῦτο καὶ
τῆς σημασίας.

1) Τὸ γεννώμενον, τὸ τέκνον, ὁ ἀπόγονος λόγ. κοιν.:
Εἶναι γόνος μεγάλης οἰκογενείας λόγ. κοιν. Ἐέρ'ς τί γόνους
τ' κιαρατᾶ εἶν' αὐτὸ τοῦ πιδί; Στερελλ. ('Αχυρ.) Διάλε πᾶρε
σε γιὰ γόνε καὶ 'ε σὲ δαγιαδῶ βλιό (δαγιαδῶ = ὑποφέρω)
Κρήτ. ('Ανατολ.) || 'Ασμ.

'Ολα τὰ δέντρα ἔφεραν σταυρόν τῆς ἀληθείας,
τσαὶ σὺ μοῦ ἔφερες, γονέ, καρπὸν τῆς ζοφερᾶς καρδίας
(ἡ Θεοτόκος πρὸς τὸν Χριστὸν) Κύπρ. 'Η σημ. καὶ ἀρχαία.
Βλ. 'Ομηρ. Ε 635 «ψευδόμενος δὲ φασὶ Διὸς γόνον αἰγιό-
χοιο εἶναι». 2) Τὸ σπερματικὸν ἔκκριμα τῶν ἀρρένων Πε-
λοπν. (Λάμπ.) — Λεξ. Πρω.: Τοὺς κηφήνες τοὺς ἔχει
ἡ βασίλισσα γιὰ τὸ γόνος Λάμπ. 3) Τὰ φάρια τῶν
ἰχθύων, μελισσῶν, ἐντόμων, πτηνῶν κ.τ.τ. 'Ανδρ. Εὐβ.
('Αγία 'Ανν. Κάρυστ.) 'Ηράκλ. Θάσ. Θεσσ. (Βαθύρρ. Μυρό-

